

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 2. august 2020

Kirkedag: 8.s.e.Trin/B

Tekst: Mika 3,5-7; 1 Joh 4,1-6; Matt 7,22-29

Salmer:

SK: 392 * 449 * 389,4-5 * 388,3-5

LL: samme. Gudstjeneste under coronarestriktioner

Da jeg gik i gymnasiet skrev jeg en gang en dansk stil, hvori jeg i en argumentation henviste til en tekst i Bibelen. Jeg husker ikke længere emnet for stilen eller den pågældende argumentation, og jeg kan heller ikke længere huske, hvilken bibeltekst jeg brugte. Men jeg husker tydeligt det store røde kryds, der var sat over den del af stilen og kommentaren fra min dansklærer under stilen. Den gik i korthed ud på, at henvisninger til Bibelen ikke var begrundelser eller argumentationer, men synspunkter, og saglige begrundelser kan ikke baseres på noget, man synes, stod med lærerens håndskrift i alarmende rødt.

Jeg kan ikke i dag sige, at hun ikke havde ret i den pågældende situation, at den valgte tekst fra Bibelen ikke var egnet til lige den sammenhæng. Men det, der slog mig, og har fulgt mig på forskellig vis siden, er den kategoriske afvisning af Bibelen som argumentationsbegrundelse. Og at reducere Bibelen til blot at være et synspunkt, den har jeg haft svært ved at fordøje.

Med tiden fandt jeg ud af, og i dag forbavser det mig slet ikke, at masser af mennesker har den holdning, som min dansklærer gav udtryk for. Har den holdning, ikke kun på det faglige plan, men også på det menneskelige og åndelige plan, at Bibelen ikke kan bruges som en argumentationsbegrundelse. Man kan altså i den opfattelse ikke sige om en sag, at det er sådan og

sådan, for det står i Bibelen. Den holdning er der faktisk rigtig mange mennesker, der har.

Det betyder også, at Bibelen har mistet sin autoritet også som menings- og dannelsesgrundlag. Bibelen har også langt hen ad vejen mistet sin autoritet som religiøst skrift. Forstået således, at Bibelens udtalelser og meninger i åndelige og guddommelige sammenhænge, kun har autoritet, hvis den enkelte tillægger den autoritet. Bibelen kan ikke kræve at blive respekteret som værende troværdig og sandfærdig, hvis ikke jeg selv betragter den som sådan.

Jeg har gennem længere tid været optaget af nogle tekster i Det Gamle Testamente. En af de ting, der er karakteristisk for nogle af personerne, der er aktuelle i teksterne, på den tid, er, at de spørger i forskellige problemstillinger: Hvad siger Bibelen?

Noget af det, der har slået mig er, at i bestemte situationer, hvor præster og profeter, konger eller andre betydningsfulde personer fremsætter deres ytringer med henblik på lydighed og efterlevelse, ja, da er der mennesker, der står op imod dem og spørger: Hvad siger Bibelen herom? I nogle tilfælde, og i visse tider er det kun få mennesker, det handler om, har mennesker kun ret i deres meningsytringer, hvis det de siger også siges i Bibelen.

Men der er sket et gevaldigt skred i dette op gennem tiderne. For Bibelen er ikke en argumentationsbegrundelse, som min dansklærer havde skrevet med rødt i stilehæftet. I dag er det næsten gået hen og blevet det modsatte, at Bibelen kan vi kun have tillid til, hvis den siger det samme, som vi selv synes eller andre kloge hoveder udtaler. For den store del af menneskeheden i dag er der meget langt imellem dem, der spørger: Ja, men hvad siger Bibelen herom?

Det har mange konsekvenser. Lige i denne sammenhæng skal vi fokusere på to meget alvorlige konsekvenser.

Den ene er, at der bliver færre og færre mennesker, der læser i Bibelen, og de, der læser i Bibelen læser mindre og mindre i den. Og hvis ikke den har autoritativ begrundelsesmulighed for min tilværelsesforståelse, mit åndelige liv osv., hvorfor i alverden så bruge tid på at læse en så tyk bog, som det nogle gange endda kan være svært at tilegne sig budskabet i. Så er det nemmere at google eller tweete, hvad andre siger om det aktuelle emne. Det betyder også, at vort kendskab til Bibelen, også til de bibelske fortællinger som eksistensfortællinger om livets grænseområder, det snævrer ind i forfærdelig grad. OK, vi kender beretningen om Noas ark og den barmhjertige samaritaner, og det bliver meget hurtigt til, at kristendom handler om at være god mod dyrene og vores medmennesker.

Derved mistes også den dimension, som er den anden meget alvorlige konsekvens af Bibelens manglende autoritet og betydning, nemlig hele den guddommelige sfære; hele vort åndelige rum og opfattelse og oplevelse af Gud, det fordufter. I salmerne til i dag er der brugt nogle billeder om Bibelens betydning i menneskers liv, og nogle billeder med opfordring til at tage Bibelen til sig, tage den på sig, suge dens saft og kraft ud som nektar, som er et af billederne. Vi kan også sige, at der er en opfordring til at vende tilbage til Bibelen, til igen at spørge: Hvad siger Bibelen?

Og på en måde, så er det faktisk ligegyldigt, hvad Bibelen siger. Og så alligevel ikke. For Bibelen er Guds ord givet til mennesker, så vi kan tilegne os det. Og når vi ikke spørger: Hvad siger Bibelen herom, så er det, fordi vi heller ikke spørger om, hvad siger Gud herom. Der er en tæt sammenhæng mellem en syn på og brug af Bibelen og så troen på Gud som autoritet

og argumentationsbegrundelse. Dog er der da flere mennesker, der siger, at de tror på Gud, end der er Bibellæsere. Men, hvordan kan man tro på en, hvis meninger, holdninger, handlinger og væsen, man slet ikke kender?

Derfor kan det også være meget forskelligt, hvordan vi hører sådan nogle ord af Jesus, som dem, vi hører i dag. Hvis I lytter til mine ord, siger Jesus, og gør efter dem, så er Jeres liv på et godt grundlag, og huset står i stormen, for dets grund er bygget på klippen. Hvis ikke, så forsvinder Jeres liv som huset bygget på sand. Den mindste regnskylle, og det hele skyller væk, fundamentet rives væk under fødderne på Jer.

Det er værd at bemærke, at Jesus her faktisk taler om to forskellige udfald af samme sag, nemlig det at bygge et hus. Jesus taler om to forskellige udfald af samme sag, nemlig det at leve og tro som værende eller ikke værende. Vel at mærke troen på hans ord som sande eller ej. Troen på hans ord som autoritetsbetydende og holdnings- og handlingsdannende for livet. Det ene fører til frelse, og det andet fører til fortabelse. Enten står huset, eller det falder. Og forskellen er vort forhold til Jesus, til hans ord og handling.

Det er uhyre frækt og provokerende, og det kan kun siges med almagts guddommelige autoritet og myndighed, at Jesus hævder, at menneskers muligheder i livet er afhængigt af deres holdning til hans ord, for hans ord har universel og evig konsekvens og betydning. Og dette blev også hørt som frækt, provokerende og gudsbespotteligt, for sådan kan kun Den allerhøjeste Gud udtale sig, og han der, Jesus, er bare en tømmerstump fra Nazareth. Han talte og handlede som Gud Herren, og derfor røg han på korset. Da glemte de at spørge: Hvad siger Bibelen herom? Havde de af et ærligt og ydmygt hjerte spurgt således, så ville de have set, at han har ret. Det var

den højeste guddomsherlighed, der stod foran dem i hele sin guddomsfylde og menneskelighed.

Bibelen er en gammel bog. Men det er også en ny bog, for den har også noget at sige mennesker i år 2020 om det at være menneske, om Gud Herren, og om livsbyggeri med eller uden Guds ord. Tro på Gud eller vantro til Gud i år 2020 før Kristus eller i 2020 efter Kristus, er fuldstændig to sider af samme sag. Og huset står eller falder af fuldstændig samme årsag.

Derfor er vi nød til at minde hinanden om og opfordre hinanden til: Tilbage til Bibelen. Tilbage til Gud. For det hus, der er bygget på troen på Jesus, det bliver stående og kan modstå stormene.

Hvad siger Bibelen herom?

Hvad siger Gud herom? Lad Herrens røst, som det lyder i de bibelske skrifter være meningsdannende, trosdannende og autotitetsbegrundende i vort liv, og livet går ad Himlen til. Det er ikke sandt, fordi præsten siger det, men fordi Jesus siger det, og det står i Bibelen.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.